

nepříznivý vývoj pronikl dokonce i do zákona o příspěvku na obranu státu, kterým byla zavedena minimální daň pro obor příspěvku na obranu státu u podniků podrobených zvláštní dani výdělkové.

Do rámce konstrukce naší soustavy přímých daní nezapadá dobře ani naše zvláštní daň výdělková. Zvláštní daň výdělková v naší daňové soustavě není daní výnosovou, poněvadž nezdaňuje skutečný výnos, nýbrž přírůstek jmění. Je to patrné z ustanovení § 77, odst. 1 zákona o přímých daních, podle něhož základnou této daně jsou rozvahové přebytky, které mohou vzniknouti i přírůstky na majetku.

Z právní praxe

Mimosoudně smluvené útraty v řízení exekucním.

Soud exekucní vyhověl exekucnímu návrhu, v němž vymáhající věřitel uplatňoval, že exekucí vymáhaná pohledávka není zaplacená, poněvadž nutno vzít zřetel na mimosoudně smluvené útraty.

Soud rekursní změnil usnesení a zamítl exekucní návrh, uváživ toto:

Ze samotného návrhu exekucního jest patrné, že celá pohledávka vymáhajícího věřitele, a to nejenom na kapitále, ale i její příslušenství, a to i příslušenství útratové, byla povinnou stranou plně zaplacená. Právně vytýká stěžovatel, že vymáhající věřitel nebyl nikterak oprávněn, aby si konané platby započítal na jiný dluh, který mu snad vzešel dříve, nežli na pohledávku, pro kterou získal exekucní a zástavní právo, neboť bez výslovného určení takovýchto plateb jest konané platby již podle ustanovení § 1416 obč. zák. započítávati na dluh tíživější, kterým jest v daném případě beze sporu ten dluh, který žalobou byl již vymáhán a rozsudkem najisto postaven.

Poněvadž pak na mimosoudně smluvené útraty jako na útraty exekucní v řízení exekucním zřetele vzít nelze (viz Neumann str. 118), měl první soud již podle znění exekucního návrhu o tomto rozhodnutí způsobem zamítavým.

Nestalo-li se tak, bylo nutno odůvodněné stížnosti povinné strany v plném rozsahu vyhověti.

(Krajský soud v Litoměřicích k č. j. R V 327/38.)